

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567](#)[Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI](#)[Item Mythologia, Venise, 1567 - V, 11 : De Oreadibus](#)

Mythologia, Venise, 1567 - V, 11 : De Oreadibus

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre V

[Mythologia, Francfort, 1581 - V, 11 : De Oreadibus](#)

est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre V

[Mythologie, Lyon, 1612 - V, 11 : Des Oreades](#)

est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre V

[Mythologie, Paris, 1627 - V, 12 : Des Oreades](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Venise, 1567 - V, 11 : De Oreadibus".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 28/04/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/862>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) ,
Res/4 Ant. 50

Format in-4

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 143v°-144r°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques [Oréades](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière
modification le 28/04/2023

Mythologiæ

Neque plura his in mentē veniunt, quæ de Sylvano fuerint ab antiquis tradita. Hic quidem Deus, ut superiores, excogitatus fuit, ut exstimarent homines nullum locum esse, qui cetero Deo posset, nihilq; agi aut in agris, aut in sylvis posse, quod à Deo aliquo non videretur: ac neque armenta, neque arbores, neque agrorum fetus sine diuina bonitate posse augeri aut seruari. Quamuis non defuerunt, qui Sylvanum crassiorē materiam elementorum concretorum putauerint, cum quæ & agrorum, & sylvarum, & pastorum Deum crediderint: quippe cum inde vniuersa animalium plantarumq; salus penderet. Neque nomen ipsum ab hac interpretatione valde dissentit. At nunc de Oreadibus dicatur.

De Oreadibus.

Cap. XI.

Oreades Nymphæ, quæ ita vocabantur, quia natæ essent in montibus, vel quia in montibus assidue versarētur, natas fuisse à filia Iphoronei & Hecateo testatur Strabo lib. 10. Homerus vero in lib. 7. Iliade illas non Hecatei, sed Iouis filias, & Orestiadēs easdem appellans, ut patet ex his;

10 *Ἄνθ' ἐν ὄρε' ἰχθυε, ἀπὸ τοῦ ὄρε' ὡς ἰχθυε*
Νύμφαι ἐπὶ ὄρε' ὡς αἰετὶς ἀπὸ τοῦ ὄρε' αἰετὶς
 Plantarunt vltimos, vbi fusa est terra sepulchro
 Circa id, Orestiadēs Nymphæ Iouis inclita proles.

Has quinque fuisse inquit Strabo lib. x. quas tamen fuisse multas, & Dianæ venatricis comites ait Virg. in 1. Aeneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynithi
 Exercet Diana choros; quam mille secutæ
 Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

30 Hæ Nymphæ putabantur esse Dex montium præfides, & arborū curam habere, & aliquando ferarum, quas cum Diana insectabantur; nullaq; illis domesticorum animalium vel pastorum cura fuit. Ita vero antiqui religione tenebantur, ut nullum, neque publicum, neque priuatum locum aliquo nomine cetero arbitrarentur: quippe cum elementa singula, & herbes, & radices & arbores, & arborum, aut terræ fructus suos Deos habere crediderint. Hinc Deas, quæ montibus vniuersis præessent, Oreades siue Orestiadēs nominarunt: quæ nemoribus & syluis, Dryadas; quæ singulis arboribus Hamadryadas. Creditæ verò sunt Dryades fuisse Nymphæ, quæ cum arboribus & nascerentur & interirent, ut testatur Callimachus in hymno in Delum;

40 *Ἐπὶ τοῖς ὄρεσιν ὡς ἐν τοῖς ποταμοῖς*
Ἐπὶ τοῖς ὄρεσιν ὡς ἐν τοῖς ποταμοῖς
Νύμφαι αὖ ὡς αἰετὶς ἀπὸ τοῦ ὄρε' αἰετὶς
Νύμφαι αὖ ὡς αἰετὶς ἀπὸ τοῦ ὄρε' αἰετὶς

mex mihi dicite musæ,

Num verè genitæ Nymphæ totæ sunt, vbi quercus?

Latantur Nymphæ cum quercus irrigat imber.

Tristantur Nymphæ Illicibus cecidere vbi frondes.

Quæ fuerint harum nomina, non constat, nisi quod vnā Tithoream nominauit Pausa. in Phoc. qui etiam in Arcadica aliam vocauit Erato, & aliam Phigaliam. Has tamen fuisse septem, quas etiam nominauit, tradidit Claudianus in laudibus Scilliconis. Scriptū reliquit Charon Lampfacenus Rhe-

cum

cum quendam genere Gnidium in Nino regione Assyriorum pulchram quādam quercum iam propē lapsuram aliquando vidisse, quam cum aggeribus firmasset, fecit ut diutius posset vivere. Huic Nympha, quæ cum planta erat peritura, cum gratias egisset, ac referre vellet, dixit, ut quiddam vellet à se peteret, quoniam fuerat eandem ætatem cum illa planta victura: hic illi respondit se eius congressum petere, quod illa annuit, atque se apem temporis nuntiam missuram inquit. Scriptum reliquit etiam Apollonius lib. secundo Argonaut. Paræbi patrem, cum insignem quercum esset excisurus, Nymphā vidisse, quæ ipsum supplex rogavit, ut sibi parceret; cum vitæ suæ tempus in arboris ætate contineretur: cui cum ille non parauisset, dicitur iratum numē in illum, & in eius filios scruisse, ut patet in his;

Δαδ' ἴδεν πατὴρ ἴδεν ἀκούσας γένεσθαι ἀρπυγίαν,
ἀρπυγίαν. ἢ γὰρ ἴδεν ὅτι ἦν ποτὶ δένδρῳ τιμωμένη
δὴ τὴν ἀμειβόμενόν τινα δὴ μὲν ἄρπυγιν.
ἢ μὲν ἴδεν ποτὶ τὴν ἀμειβόμενόν τινα δὴ μὲν ἄρπυγιν.
μὲν ποτὶ τὴν ἀμειβόμενόν τινα δὴ μὲν ἄρπυγιν.
ἀμειβόμενόν τινα δὴ μὲν ἄρπυγιν.
ἀμειβόμενόν τινα δὴ μὲν ἄρπυγιν.
ἀμειβόμενόν τινα δὴ μὲν ἄρπυγιν.
ἀμειβόμενόν τινα δὴ μὲν ἄρπυγιν.

Stultitiæq; sui pœnas dedit ille parentis,
Cederet ut solus quercus in montibus olim
Fertur Hamadryadis Nymphæ spreuisse querelas.
Sæpius illa quidem supplex hunc voce rogavit,
Ne truncum quercus concideret, ipsa coxua
Quod foret; amborumq; viceret in arbore vita.
Viribus hic fretus, fretus iuuenilibus annis
Prosternit quercum: funestam quam sibi Nympha,
Pignoribusq; suis fecit.

Dixit sunt autem Dryades, quod in quercubus illarum sit vita, ut sensit Mnesimachus; at Hamadryades quod una cum illis sint genitæ: vel ut voluit Apoll. enarrator & Isacius, quia cū ipsis quercubus perirent. Memoriz prodidit Charon Lampfacenus Arcadem Iouis filium & Callistum, vel, ut aliis magis placuit, Apollinis, obuiā habuisse in sylvis, cum venaretur unā ex Hamadryadibus Nymphis, quæ cum propius esset periculo ne quercus à flumine conuelleretur, cum qua nata fuerat, ac periret; rogavit ipsum Arcadem ut quercum seruaret, quare ille fluvium aliō diuertit, & quercum terra communivit. At Nympha, cui nomen erat Prospelex, cum illo congressa ob acceptum beneficium, dicitur Elatum & Aphidātem peperisse. Hæc vera ne an falsa fuerint, quis pro certo affirmare possit? nam si vana & mendacia extiterunt, ut ego fuisse arbitror, nulla alia de causa ficta sunt, nisi propter antiquorum superstitionem, qui nihil ad homines excitandos admetum Deorum non excogitarunt, cum singulis rebus Deos adesse demonstrarent. Sin credita fuerint ut vera ab iis, qui illa in medium attulerunt, esset sanè pluribus verbis de illorum sententia disputandum, an quiuis essent dæmones, vel potius plantarum illarum Genii, qui mortalibus apparuerint. Verum hæc in præsentī prætermittamus, ut altioris vestigationis indigentia. Nunc dicamus de Nymphis.

De